

Вмѣсто зимата проклета,
Дето лудо вредомъ шета,
Нека дойде пролѣтъ цвѣтна
Съ ясно слънце тукъ приветна. —
Боже, Боже, радость свята
Да настане по земята!

Н. Илиевъ

ДРУГАРСТВО У СЪРЧИ-ОПАШКИТЪ

Бѣше скоро следъ дъждъ. Цѣлъ день бѣше валѣло като изъ ржавъ. Ровове и локви бѣха пълни съ жълта дъждовна вода. Азъ вървѣхъ съ единъ приятелъ бавно край брѣга на голѣмата рѣка. Изведнѣжъ единъ многогласенъ крѣсъкъ изпълни въздуха. Погледнахме нагоре: множество стърчи-опашки гонѣха единъ ястребъ и като луди се спущаха върху него. Хищникътъ не обръщаше внимание на кресливцитѣ и спокойно си летѣше по пѣтя. Стърчи-опашкитеъ заграждаха въздушния разбойникъ и очевидно искаха да му попречатъ на летенето. Тѣ се стрелкаха предъ птицата, спущаха се върху нея и правѣха най-странни летателни изкуства. По едно време изглеждаше, че искатъ да го подбератъ отдолу, и грабливецътъ действително се намѣри на тѣсно. Единъ моментъ ми се стори, че той не знае на кжде, защото се застоя въ въздуха и, очевидно, избираше мѣсто да направи пробивъ. Птичкитеъ използубаха, този моментъ, за да стѣснатъ още повече кръга около него. Ястребътъ бѣ вкаранъ въ клинъ и трѣбваше или да прегази една отъ птичкитеъ, или да пробие надолу. Хищникътъ избра първото. Той се спуствна върху ятото, което се прѣсна като плѣва отъ вѣтъра. Но той не се задоволи съ това. Гнѣвътъ му бѣше вече възбуденъ. Той литна подиръ една стърчи-опашка. Настана луда гонидба. Като повреденъ аеропланъ стърчи-опашката изфуча отъ въздушната височина, а следъ нея — кръвожадниятъ разбойникъ.

Близко до водата стърчи-опашката внезапно се обърна и възви надолу по рѣката. За ястребътъ този обратъ бѣше неочакванъ; той не можа да спре летението си и забодѣ крила дълбоко въ водата.